Kuid maailmakaubanduse läbikäigu vähenemist ei saa kirjutada üksnes üldise tarvituse kahanemise arvele, vaid suure osa maailmakaubanduse läbikäigu kokkutõmbamisest on põhjustanud struktuurilised muudatused. Kaaluvam osa endisist poolkapitalistlikest ja põllumajanduslikest riikidest on hakanud endid ise varustama tööstusartiklitega oma vabrikuist ning samuti on endisi puhttööstuslikke riike hakanud panema rohkem rõhku oma põllumajanduse arendamisele. Selle tagajärjel on viimaseil aastail Euroopa tööstusriikides langenud järjekindlalt ka teravilja sissevedu. Edasi on tööstusriigid siirdunud loomsaaduste tõstmisele eesotsas Saksa, Briti, Belgia ja Itaaliaga, mille otseseks tulemuseks jällegi on paratamatu tagasiminek põllumajanduslike ja tööstuslike riikide vastastikuses kaubavahetuses. Tööstustoodangu elavnemisest tingituna on küll nõudmine tõusnud tööstustoorainete, nagu kummi, nahad, tsink, vill, suhkur jne., järele, mis aitab suurendada nende toorainete tootjate maade ostujõudu, kuid lõppkokkuvõttes ei suuda ometi tasa teha seda kaotust, mille annab toitainete kaubavahetuse tagasiminek. Seepärast ongi arusaadav, miks tööstustoorainete hindade kõvenemine ei saa pehmendada üldist surutist.

Maailmamajanduses on teostatud struktuuriline muudatus, mis nõuab seniste vahekordade uut reguleerimist. Eestit kui põllu- ja karjasaaduste väljaveo riiki tabab see struktuuriline muudatus väga olulisest küljest. Kuna me toodame nii tööstusartikleid kui põllu- ja karjasaadusi üle omatarvituse normi, siis tuleb meil kohaneda maailmamajanduses esile kerkinud uute vooludega ühelt poolt kaubalepingute abil, kuid teisalt peame kooskõlastama ka oma sisemist majanduspoliitikat nende riikidega, kellega meie ma-

Eesti kroonika 1933, lk. 30